

MODERN BOSZORKÁNY SOROZAT

KÓBORLÓ BOSZORKÁNY

DEBORA GEARY

Dream
válogatás

Marcus Buchanan különleges férfi: létezik egy köztes világ, amelybe különleges erők segítségével be tud lépni. Marcus egy asztrálutazó. Magányos agglegény, aki már régóta remeteéletet él fájdalmas múltja miatt. Még gyermek volt, amikor elvesztette az ikertestvérét, Évant.

Egy nap különös jóslatot kap: talál majd egy csecsemőt, akit Morgannek hívnak, és neki kell majd gondját viselni. A férfi nem hisz a jóslatban, de a végzetét senki sem kerülheti el... Marcus kétségbeesetten próbálja kikerülni ezt a feladatot, de Moira és a boszorkányok mindent megtesznek, hogy a férfi újra megnyissa a szívét, és megtalálja önmagát. És miközben Marcus próbál megküzdeni a mindennapok nehézségeivel, a kis Morgan különös képességeinek kordában tartása is kihívások elé állítja, hiszen a kislány is asztrálutazó. Hatalmas és különleges energiáinak megfejtése még a tapasztalt boszorkányokat is próbára teszi.

Vajon Marcus a fájdalomon át megtalálja az utat a szeretet és a gyógyulás felé? És a boszorkányközösség képes lesz kordában tartani az asztrálutazók erejét?

DEBORA GEARY így mesél az írásról: „Egyáltalán nem készítek vázlatot. Általában üldögélek kicsit, gondolkodom a főszereplőm karakterén, a kihívásokon, amikkel szembe kell majd néznie. A végén, amikor ténylegesen leülök írni, ez még gyakran megváltozik. Persze szuper vázlatot tudok írni, csupán nem tudom magam tartani hozzá, amikor elkap az ihlet. Akkor jönnek a legjobb ötletek, amikor spontán vagyok, és bár ez néha elég őrültség, ha ez válik be, hát tartom magam hozzá.”

Tudj meg többet a sorozatról:

www.deborageary.com

www.facebook.com/dreamvalogatás

Dream
válogatás

„Debora Geary ismét csodásan mutatja meg, mit jelent egy szeretetteljes családban élni. Olyan erőket szabadít fel, melyek megnyugtatók és reménnyel töltik el az olvasót.”

Borough of Books

„Bájosan kedves és végtelenül elbűvölő történet, tele szívet melengető érzésekkel, megható jelenetekkel, és eseményekkel, melyek megnevettetnek.”

Goodreads

„A történet olyan, mint egy hullámvasút: utazás az érzelmek, a barátságok, a valódi gondoskodó család, a szeretet, a magány, a depresszió, a gyász, a fájdalom világában. Ezek hozzák közel a könyvet az olvasóhoz.”

Amazon

„Ahogy megismerjük a boszorkányokat, az olvasó is családtagnak érzi magát ebben a varázslatos közösségben. Szórakoztató és könnyen olvasható, tele szeretetre méltó karakterekkel.”

Library Thing

„Debora Geary különleges témát feszeget: egy középkorú férfi arra kényszerül, hogy egyedül neveljen egy kislányt. Amellett, hogy rengeteg mulatságos szituációba keverednek, igen megható az a féltő gondoskodás, amivel Marcus a kis Morgant óvja.”

The Book Fetish

Dream
válogatás

DEBORA GEARY

KÓBORLÓ
BOSZORKÁNY

— részlet —

1. FEJEZET

Új-Skóciába beköszöntött a tavasz, és vele az előző nyári járványos termékenység roham következménye: gyermekáldás mindenütt.

Ezért vált létszükségletté a szökés. Néhány órányi zavartalan békesség az esztendő egyik első ragyogóan derűs ege alatt. Egy magányos férfi a nyílt tengeren, a halászbárkáján. Tökély.

Sajnos azonban úgy tűnt, hogy nincs egyedül.

Marcus a vonóhálós halászhajójának rakodótere felé pillantott. Potyautast szállítani elég kínos, kivált annak a gondolatboszorkánynak, akinek a legkevésbé sem vendégszerető a híre.

– Megfagysz, ha egész nap odabent maradsz.

A hajók rakodóterei ebben az évszakban nem tartoznak a legszárazabb tartózkodási helyek közé.

Síri csönd.

Ez a fiú túl sok kalózfilmot nézett.

– A legrosszabb esetben fölsúroltatom veled a fedélzetet.

Valószínűleg. Marcus a tőle telhető legbarátságosabb gondolathullámot sugározta Sean irányába.

Még egy perc csönd, azután némi mocorgás. Pár meglepően fantáziadús szitokszó után egy kissé csapzott tizenegy éves fiú bújt elő derékig csuromvizesen a rakodótérből.

Marcus elvigyorodott. A karma olykor kitűnő humorérzékről tesz tanúbizonyságot.

– Belepottyantál egy vödörbe, mi?

Sean morcosan ráncolta a homlokát.

– Sötét van odabent.

Néhány másik bárka is látótávolságon belül volt még. Marcus egyre messzebb került a jó halászvizektől, ugyanis nem a tengeri élővilág érdekelte.

– Egyúttal kihozhatnád a vödröt is!

A fedélzetre csakugyan ráért egy alapos sikálás, és Seanban rendszerint buzgott a fölös energia.

A potyautas szája fülig ért.

– Munka közben énekelhetek kalóznótákat?

Marcus morgott valamit, és kibámult a tengerre: önkéntelenül is jobb kedvre derült. A jelek szerint ma mindenképpen gyerekméretű társaságra volt ítélve, de ez legalább már nem viselt pelenkát.

– Kevin hol van?

Az ikrek többnyire együtt szoktak kószálni.

– Elorie-nak babacsöszködik. A nagyi azt mondja, van érzéke hozzá.

Marcus elmosolyodott a fiú hanghordozásán – Sean nyilvánvalóan osztozott az ő csecsemőkkel szembeni általános ellenérzésében. Vagy talán ennél kicsit komplikáltabb volt az ügy. Boldogtalanság kezdett fölkaparodni Sean elméjének mélyén, miközben épp kilépett a vödörrel és a nyeles felmosóval.

A férfi sóhajtott. Tessék, tele a falu kotnyeles műkedvelő lélekbúvárokkal, ez a fiú mégis őhózzá fordult. Úgy tűnt, ezek *mind* őhózzá fordulnak – alig telt el úgy nap, hogy ilyen vagy olyan apró lábak ne hatoltak volna be Marcus új házikójába. Az, hogy Fisher’s Cove legszélén bérelte, a legkevésbé sem riasztotta el a betolakodókat.

Ha nem Lizzie, Sean vagy Kevin jött látogatóba, és nem is egy nyűgös kisbabát próbált a nyakába varrni valaki, akkor Aervyn teleportálta oda magát.

Szinte olybá tűnt, hogy összeesküdtek ellene.

Marcus egyelőre félretette ezt a gondolatot, majd később megfontolja. Sophie-tól meg Moirától nagyon is kitélt, hogy az ő életének felforgatása céljából pöttöm segédek egész hadát állítsák csatarendbe.

És mindeddig csakugyan sikeresen rángatták be újra meg újra a faluba, távol az ő félreeső és kifejezetten gyermekmentes, szirttetőn álló otthonától.

– Kormányozhatok?

Kicsi kezek nyújtózkodtak a kormány felé, és az a veszély fenyegetett, hogy a még mindig vizes kisfiú Marcus ölébe mászik. A férfi fölállt az üléséről, és egy kis forgószelet támasztott. Ez korántsem hatott olyan kellemesen, mint egy gyorsszáritó búbáj, de egyikük sem volt tűzbozsorkány, és Sean nem maradhatott egész nap nedves nadrágban.

Annjira azért nem meleg Fisher’s Cove-ban a tavasz.

– Csak nehogy sziklára fussunk!

A nyílt vízen nem sok mindennek ütközhetnek, de Sean mágnesként vonzotta a galibákat.

A kisfiú fölpattant az ülésre. Egy vízi járművön mindennütt otthon érezte magát.

– Ha heringet szeretnél, nem jó felé mész. Jonathan bácsi azt mondta, több heringet lehet találni a...

– Ma nem halászom.

Máskor sem szokott ilyesmivel foglalkozni, de nem kívánt magyarázkodni, hogy miért van halászbárkája, ha vajmi ritkán fog halat.

– Jó. – Sean fölc sillanó szemmel hajolt a kormányra. – Akkor versenyzünk?

Marcusnak elakadt a lélegzete. Volt valaha egy másik, sokkal kisebb fiú, aki imádott versenyezni a széllel.

Ő meg Evan alkották a félelmetes viharboszorkány-párost, hajszolták az apjuk halászbárkáját a hullámokon, és a szélrózsa minden irányába szétszórták a halakat. De ezt soha senki nem bánta, mert Evan napsugaras kacagásának lehetetlen volt ellenállni.

Már annak idején, kettejük közül is Marcus volt a komor, hallgatag egyéniség.

Evannek pedig ugyanígy csillogott a szeme, amikor beleszáguldott az asztrális veszedelembé. Marcus akkor sikoltozva figyelte, ahogy az ikertestvére egyedül és félelmet nem ismerve libegett be az asztrális utazás halálos varázsködébe, ahonnan többé nem tért vissza.

– Nem, ma nem versenyzünk – hallotta saját hangjának mogorvaságát Marcus, és látta, hogy Sean arca elkámpicso-rodik. A fenébe, semmilyen gyerekekkel nem tudott bánni, se kisebbekkel, se nagyobbakkal.

Szótlán, félszeg bocsánatkéréssel veregette meg a fiúcska térdét.

A verőfényes időben nyoma sem látszott ködnek.

– Eléggé megszáradtál már?

– Aha. – Sean kedvetlenül szökött le az ülésről. – Megyek, befejezem a fedélzet takarítását.

Marcus megvárta, hogy eltűnjön szem elől, azután tenyerével a kormánykerékre csapott. Csak egy délutánt szeretett volna egyedül, hogy néhány óracsákra nyugtot hagyjanak neki a helyes babuciktól, a csillogó szempároktól, a csilingelő kacagástól, és ne kelljen Fisher’s Cove zsémbes ünneprontójának éreznie magát.

Hogy néhány óráig magára hagyják a szívében tátongó sebbel, ami sehogy sem akart begyógyulni.

De az élet mintha folyton kimódolta volna, hogy ő ne jusson hozzá ahhoz, amit akar.

*

Nell jókora puffanással landolt a Varázsvilág boszorkánytanács-termének kanapéján, és mély lélegzetet vett. Végre egy kis nyugalom a bolondokháza után. Talán.

Moira a foteljában kuncogott, és egy tányért nyújtott felé.

– Linzert, kedvesem? Úgy tűnik, kicsit zűrös napod volt.

Nell mindjárt három szemet vett el – igazán megérdemelte.

– Aervyn rendkívül hitelesen játssza az elkényeztetett kölyök szerepét. Rásóztam Jamie-re, és hanyatt-homlok menekültem.

– Nem könnyű most a kisiúnak. – Moira egy csésze teát is odacsúsztatott a sütemény mellé. – Kenna kicsit elhomályosította a tündöklését a varázsfurfangjaival. Nehéz megemészteni, ha egy pindurka lepipálja az embert.

A kérdéses pindurka megpróbálta lerángatni a holdat, hogy közelebbről szemügyre vehesse – ezzel olyan árhullámokat keltett, amelyek két napra bőven elegendő elfoglalt-

ságot adtak az összes berkeley-i időjárás-boszorkánynak. Köztük Aervynnek is, és részben ez okozta, hogy a fiú már reggeli előtt rendkívül heves hisztirohamot adott elő.

Nell sóhajtva vette föl a teáját.

– Azt hiszem, minden gyerek átmegy ezen, amikor kistestvért kap. – Kenna elvileg csak Aervyn unokatestvére volt, de a boszorkánygócban eléggé elmosódott ez a megkülönböztetés. – Tegnap azzal fenyegetőzött, hogy *ő küldi föl* a kislányt a Holdra, ha mindenáron látni akarja.

Az asszony hidegrázást kapott a gondolattól, hogy Aervyn tulajdonképpen képes is erre.

– Neki öt éve volt, hogy kisbaba legyen – mosolygott Moira. – Szerintem te sem voltál sokkal idősebb, amikor azzal fenyegetőztél, hogy elpostázod Jamie-t, Devint és Mattet egy kínai árvaházba.

Nell elmosolyodott. A családi legendárium szerint légzőnyílásokat ütött egy hűtőszekrény dobozába, és hétévestől várható helyesírással megcímezte. Az anyja egy hétig nem bírta abbahagyni a nevetést, és legalább egy évtizedig őrizgette a hullámkarton dobozt, nem volt szíve megszabadulni tőle.

Nell az elmúlt harminc esztendőben nemegyszer megbánta, hogy annak idején nem adta postára az öccseit, de most értette Moira célzását.

– A varázslást leszámítva, teljesen normálisan reagál az új jövevényre.

– Ez az – csillant föl Moira szeme. – És örülök, hogy Jamie besegít. Ez igazán helyénvaló, és tudatosítani kell a fiadban, hogy nincs teljesen kitúrva.

Ez nem ígérkezett könnyű zsonglörködésnek. Noha Aervyn első évei már komoly edzést biztosítottak, Jamie most úgy érezte, Kennától égnek áll a haja.

– Tegnap a kicsike majdnem leperzselte Jamie szemöldökét.

Ezt egyébként meg is érdemelte volna, elvégre valaha éppen Jamie tanította meg a kétéves Aervynt, hogyan csíholhat villámokat. Házon belül. A takarója alatt.

Szerencsére a boszorkánygóc tűzoltó osztaga csakhamar ismét belejött a gyakorlatba. Jamie rengeteg segítséget kapott.

A kanapé túlsó végén elmosódott foltocska jelezte előre Sophie érkezését. Az oázás pedig elárulta, hogy nincs egyedül.

Nell szája fülig ért – a csecsemők nem mind rajongtak a boszorkányvilágos szállítási módszerért. Kitárta a karját, boldogan ölelt magához egy olyan kisfiút, aki még nem tudott visszabeszélni.

– Aervyn megpróbálta zökkenőmentesíteni a szállító bűbájt, de a jelekből ítélve nem sokat változott a helyzet.

Sophie széles mosollyal adta át Adamet, aki máris kezdett elcsitulni.

– Nem tudom, mi zaklatja föl őket ennyire.

Az internetes személyfuvarozás nem minden csöppség-nél bizonyult népszerűnek. Elorie kislánya, Aislin egy efféle kísérletnél kis híján megsüketítette a boszorkányvilágot, a testvére, Lucas pedig szolidaritásból lelkesen bömbölt vele együtt.

Az ilyesmi most nem jelentett gondot – a boszorkányok több háztömbnyi hosszú sorban álltak, hogy egy-két kisedet elringatása végett Új-Skóciába röppenhessenek. De a jelen-ség egy kicsit mindannyiukat meghökkentette.

– Mire annyi idős leszel, mint most én – hajolt Moira előre, hogy csillogó szemmel megkukkantsa Adamet –, hozzá-

szoksz, hogy ne izgasd magad a megismerhetetlenen, csak egyszerűen élvezd azt az aranyos fiúcskát a karodban.

– Vagy azt az örömet, hogy épp semmi sincs a karodban – döntötte hátra a fejét a kanapé háttámlájára Sophie. – Esküszöm, a múlt éjjel tízpercenként fölébredt.

Némelyik kisbaba úgy aludt, mint a bunda – mások nem annyira. Adam szívesebben szundikált nappal és mozgás közben. Fisher’s Cove-ban mintha újabb hintaszékek termettek volna, valahányszor Nell beesett látogatóba. De az éjszakai alváshiányt a világ összes segítsége sem enyhíthette.

– Mire annyi idős leszel, mint most én – vágott komorabb arcot Moira –, tudni fogod, hogy butaság egy kismamától, ha mindenkit elhárít, aki éjszaka boldogan ringatná egy-két órán át a fiacskáját.

Sophie értetlenül – és kissé berzenkedve – nézett rá.

– Most pár altató bűbájjal kísérletezünk – magyarázta –, Mike ma egész délelőtt egy újabb variáción dolgozik.

– Mmm – kacsintott Nellre Moira. – Az talán eredményesebben működne, ha saját magunkon alkalmaznánk.

Sophie csukott szemmel kuncogott.

– Újdonsült szülőknél a kialvatlanság teljesen normális. Legalábbis folyton ezzel nyugtatgatom magam.

Nell lenézett a karjában békésen pihenő kisfiúra. Nehéz volt elképzelni, hogy ez a helyes pofi és édesen pihés hajcska az éjszaka zsarnokáé.

Igaz, hogy ugyanezt mondták az ő hármas ikreiről is. Megcirógatta a kisfiú arcát, és egyszerűen elöntötte a hála az átaludt éjszakákért, azokért a csemetékért, akik jobbára a nappali órákra korlátozzák a bajkeverést.

A helyiségben ismét vibrált a fény, Jamie gyöngéden beprogramozott figyelmeztetése újabb érkezőt jelzett. Nell fölnézett, valamelyik bababolond kislányára számított...

És tátva maradt a szája.

*

Sophie kinyitotta a szemét – s egy-két pillanatig nem tudta, nem annyira kimerült-e, hogy hallucinál. A helyiség döbent némasága alapján végül úgy döntött, hogy valószínűleg nem.

Nem mindennap fordult elő, hogy egy aranylamében pompázó, kilencvenkilós idegen esik be a varázsvilágos boszorkánytanács-terembe.

Fülsértő sípolássorozat hasított a csöndbe, boldogtalan éberségbe rángatva az eddig békésen alvó csecsemőt. Nell a hosszú évek egyensúlyozó gyakorlatának eleganciájával csúsztatta Sophie karjába Adamet, és a rikoltozó telefonért nyúlt.

Tekintetével átfutotta a vészjelzést – azután egész lényének minden fenyegető tartásával állt Sophie és a betolakodó közé.

– Minek köszönhetjük a látogatást, és hogy sikerült átjutni a tűzfalainkon?

– Lazíts, drágám, nem ártok sem neked, sem ennek a cuki fiúcskának. – A vendég a legközelebbi fotelba ereszkedett. – Adele vagyok, igazlátó, és üzenetet hoztam.

Adamre nézett, azután rokonszenvezően tekintett föl Sophie-ra.

– Alighanem aggódsz miatta, de majd megtalálja a maga útját. Bízz abban, amit tudsz, és egyet se félj attól, amit nem.

Az ilyesfajta jelenésektől szokott a hideg futkosni Sophie hátán – pláne, hogy a kinyilatkoztatást tevő nő annyi csillogó-villogó divatékszert öltött magára, mint egy rakás csitri.

– Azért jöttél, hogy ezt az üzenetet átadd?

Próbálta számúzni a hangjából a kétkedést – időre volt szüksége, hogy kiokoskodja, miként tudta valaki becsmérszni magát a Varázsvilágba. Még hozzá mindjárt szállító bűbájjal.

– Nem, ez ingyen ráadás. – Adele szemében az öltözékéhez tökéletesen illő aranyszikrák táncoltak. – Nahát, milyen gyanakvó boszorkányok. Evan gondolta, hogy azok lesztek.

Sophie úgy érezte, a szó szoros értelmében kicsúszik a lába alól a helyiség padlója.

Egy ötesztendő kisfiú elvesztése negyvenhárom év múltán is a szívekbe hasított Fisher’s Cove-ban. A legveszedelmesebb – és legkevésbé ismert – mágia rabolta el azt a gyermeket.

Moira talált elsőként a hangjára.

– Mit tudsz a mi Evanünkről?

Szavaiban heves fájdalom rezgett.

– Azt tudom, hogy csókoltat benneteket – felelte nyájasan Adele. – És sajnálja azokat, akik még mindig siratják őt.

Sophie levegő után kapkodott.

– De hát Evan meghalt.

– Tudom, gyermekem. – Adele elvett egy szem linzert, bizsuval teleaggatott ujjai a szivárvány minden színében tündököltek. – Én nem azok közé a médiumok közé tartozom, akik az élőkől továbbítanak üzeneteket.

– Beszéltél Evannel?

Moira hangját most ijesztően öregítette a reszketés.

Sophie óvatosan Nellre sandított, és örömmel látta, hogy az asszonyból szinte sugárzik a gyanakvás. A boszorkánykrónikák rengeteg sarlatánt jegyeztek föl, aki azt állította, hogy szellemekkel tud érintkezni. Rendkívül ritkák azok, akik valóban tudnak, és általában mélyen hallgatnak a képességeikről.

Márpedig az aranylamés minden volt, csak nem hallgató.

Nell fölnézett a telefonjáról, és szemében félreérthetetlen fenyegetés tükröződött.

– Látom, spéci emelt díjas hívószámod van. Kívánság szerint percenként potom öt dollárért bármely halottal eldiskurálsz.

A legtöbb boszorkány erre hebegett-habogott volna a réműlettől. Adele-nek arcizma sem rezdült. Föllállt, az asztalhoz lépett, megfogta a teáskannát.

– Meg is kell élni valamiből. És sokkal több hasznot hajtok az embereknek, mint a kóklerek zöme.

Adam fészkelődött Sophie karjában, elkerekedett szemmel figyelte az Adele ujjain játszó szivárványt. Sophie-t egyszerre érthetetlen késztetés fogta el, hogy elrejtse a kisiút.

– Szóval üzenetet hoztál nekünk? Evantól?

Moira tekintetét elárasztotta a fájdalom – és a remény.

A képtelen remény.

Sophie pedig ezért legszívesebben föltrancsírozta volna a körükbe férközőt, aranyba burkolózott szélhámosnőt. Jobb híján akár egy teáscsészével. Visszaadta a kisiút Nellnek, és szembenézett a betolakodóval.

– Ne merészelj talmi reményekkel kecsegtetve, fájdalmat kavarva bevonulni ide csak azért, hogy zsebre vágj egy-két dolcsit.

Ujjaiból varázserő áramlott, készen arra, hogy bántsa a másikat. Bosszút álljon.

Lénye legmélyéig megrázkódtatta az érzés, hogy válaszul Adele-ben is föllobban a varázserő. A médium higgadtan tűzgolyót gyújtott a tenyerén, és a levegőben Adamhez úsztatta, hogy mulattassa a kisiút.

– Nem szorulok rá, hogy bármit is bizonygassak nektek. Ha sértődöten hepciáskodni akartok, csak rajta, boszorkányok, nem kerül semmibe! – Tekintetével föltérképezte a helyiséget. – De megígértem, hogy átadok nektek egy üzenetet, és nem kevés fáradságba került idejutnom, szóval nem venném rossz néven, ha visszafognátok a tüzeteket, amíg végig nem hallgattok.

– Azt már nem – lépett előre Sophie: harag feszítette a mellkasát. A tűzvarázs boszorkánnyá tehetette ugyan Adele-t, de médiummá akkor sem vált tőle. Három nemzedék óta nem akadt kellően erős, a szellemekkel közvetíteni képes kanalizáló. – Ebben a helyiségben nem dobálózunk hazugságokkal. Nincs jogod itt tartózkodni.

– De van hozzá joga – szólalt meg szelíden Moira. Olyan szelídséggel, amelyről Fisher's Cove-ban mindenki tudta, hogy megfellebbezhetetlen utasítást takar. A matróna föltartotta a kezét, elnémította Sophie tiltakozását. – Tudom, hogy csak meg akarsz védeni, drága kislányom, de ez most nem a te tiszted. – Moira ízig-vérig büszke matriarchához méltón fordította a fejét Adele felé. – Fogadom az üzenetet.

Zűrös vendégük most mintha elbizonytalanodott volna.

– Nekem azt mondták, hogy Marcusnak adjam át.

Moira bölcs nyugalma hajszálnyit sem változott.

– Neki nem fogod átadni. Vagy velem beszélsz, vagy már mehetsz is.

A médium rámeredt, és végül bölintott.

– Egy kicsi utazó fog érkezni. Egy kisbaba. Marcusnak kell vigyáznia rá. Morgannek hívják a kislányt, és az övé lesz.

Sophie úgy érezte, menten fölforr az agya.

– Valaki Marcusnak akar adni egy csecsemőt?

Adele úgy vigyorgott, hogy egyik óceántól a másikig ért a szája.

– Ühüm. Evan láthatólag jól derült a dolgon. – Ismét elkomolyodott, árnyalatnyi bizonytalanság lopózott vissza a hangjába. – Azt mondta, a lánygyermek Marcusé, és senki másé. Ez élet-halál kérdése.

– De hát ez nem logikus.

Ez minden szempontból értelmetlennek tűnt, hiszen Sophie első kézből tudta, mennyire nem szíveli Marcus a kisbabákat.

A médium arca fölvidult.

– A holtak üzenetei vajmi ritkán azok, barátném. Evan azt is mondta, hogy Marcus a templom hátsó lépcsője alatt találja az elveszett katonát.

Ezzel eltűnt, és a Varázsvilág riasztója késedelmesen fölvijsogott

*

Jamie beszökkent a Varázsvilágba: nem értette, hogy tudott az élete már ebéd előtt teljes zűrzavarba süllyedni. És remélte, a nővérenek nincs olyan hangulata, hogy lepuffantsa a hírhezót.

Ahogy benyitott a boszorkánytanács-terem ajtaján, nem nyugodott meg e tekintetben. Abban a pillanatban, ahogy betette a lábát, Nell rávetette magát.

– Mi történt? Hogy juthatott be ez a nő?

Jamie összerezzen.

– Nem tudni.

Remek. A válasz akkora robajjal ért földet, akár egy tonna téglá. Nell csak bámult.

A fenébe. Kenna megint bedobta az éjszakai tűzijáték-huncutságait, és háromórányi alvás egyszerűen nem bizonyult elegendőnek. Jamie megpróbálta sebességbe tenni az agyát, mielőtt Nell szeme újra villámokat lövellt volna.

– Nyoma sincs erőszakos behatolásnak. Semmi. A rendszerünk csak akkor észlelte a megjelenését, amikor behupant a terembe.

Nell homlokráncolása bárki mást halálra rémített volna.

– Eltérített szállító bűbáj?

– Semmit sem aktiváltak, nem dézsmálták meg a bűbáj-program-könyvtárat.

Ezt Jamie személyesen ellenőrizte.

– Jó, akkor alaposabban utána nézünk. – A nővére előhúzza a számítógépét, egy rózsaszínű matricákkal és tűzoltóautós képecskékkel borított csodamasinát. – Végezzünk visszafejtést a naplófájlokban! Mindenki hagy maga után valami nyomot.

Jamie halált megvető bátorsággal a Nell nevű kamion útjába lépett.

– Ellenőriztük. Pincétől a padlásig.

– Ügyesek a lányaim. – Nell ujjai harci riadót doboltak a billentyűzeten. – De még nem minden trükköt ismernek.

Jamie sóhajtott, és megnyomott a telefonján egy gombot. Úgy látta, ideje erősítést bevonni.

– A lányok nem vettek részt a nyomkövetésben. Legalábbis a zömük nem.

Nell meglepetten kapta föl a fejét, ahogy a férje testet öltött a tanácsteremben.

– Neked nem New Yorkban kellene lenned?

– Untam az értekezletet – vigyorgott Daniel. – Ott most úgyszemint nagyon hiányolnak.

Jamie szinte biztosra vette, hogy megmutatni egy piacvezető nagyvállalatnak, miként lehet illetéktelenül behatolni a szervereikbe, és kinevezni Donald kacsát vezérigazgatónak azért nem annyira unalmas.

– Köszí a segítséget!

Daniel kuncogott.

– Még emlékszem, milyen érzés az újszülöttek agymenése. – A feleségére nézett.

– *Én* végeztem a nyomellenőrzést. Semmit sem lehet találni. Nem tudom, hogy jutott be a szélhámosnőtök, de nem bűbájprogramozás útján.

Nell bosszús homlokráncolása most értetlenebbé vált, de továbbra is meglehetősen harcias maradt.

– Valaki beszemtelenkedett a felségterületünkre, és a világ legjobb hekkere nem tudja kiokoskodni, hogyan csinálta az illető?

– Jaj, én már szinte biztos vagyok benne, hogyan – lépett oda Daniel, és masszírozni kezdte a felesége vállát. – A Varázsvilágba csak két út vezet. Ha a nő nem bűbájprogramozott, akkor nyilván valamit hókuszpókuszolt.

Jamie felhördült. Valaki szemlátomást túl sok időt töltött Laurennel, a boszorkányok ügyeletes tamáskodójával.

– Adele nem internetboszorkány – mosolygott Nell, de nem épp megnyugtatóan. – Végigpásztáztam, amikor elkezdett tűzgolyókat hajigálni. Gyöngye tűzboszorkány, internetes varázsereje pedig egyáltalán nincs.

– Szellemkanalizálást nem mutatott ki a pásztázásod? – kérdezte halkán a kanapéről Moira, aki mostanáig hallgatott.

Jamie meglepve látta nővérének szokatlan feszengését.

– Nem. De a nő percdíjat számít föl a szolgáltatásaiért. A tűzgolyókat alighanem olcsó szalonbűvészkedéshez használja, hogy fizetésre bírja az embereket.

– Nem ő lenne az első boszorkány, aki porhintéssel álcázza az igazi varázserejét. – Moira megsimogatta Adam fejét. – És bejutott ide. Ez akkor is elárul valamit, ha nem akarjátok észrevenni.

Jamie nagyot nézett, próbálta értelmezni a célzásokat.

– Varázserőre tett szert. És úgy vélem, ezért tisztelet illeti. – Moira intett Sophie-nak. – Hozd az aranyos kisbabádat, drágám! Üzenetet kell átadnom.

Síri csönd támadt, ahogy a küldetéstudatos matriarcha kihussant a tanácsteremből.

Jamie-nek nem férték a fejébe az imént történtek. Tudta, hogy a Varázsvilág tűzfalai olyan jók, amilyeneket a bűbáj-programozás és a varázslat csak előállítani képes. Mégis áttört rajtuk egy nő, aki ötdolláros percdíjért dolgozik.

Egy nő, akinek ahhoz sem kellett sokkal több idő, mint egy perc, hogy áttörje Moira védőfalát – nem valami készséges küldöncét, hanem a legszívósabb boszorkányét, akit Jamie ismert.

Jamie pislogva próbálta visszafejteni a nyomokat. Az eszeveszett bűbájkód-ellenőrzés közben legnagyobbbrészt kiszűrte a tanácsteremből érkező hangjeleket. Volt itt valami egy kisbabáról. Vagy katonáról. De legfőképpen Marcus halott fivéről.

Daniel, akinek a figyelmét semmi sem szokta elkerülni, fölnevetett.

– Egy csecsemő mózeskosárban Marcus felé tart!
Nell arcán mosoly ömlött szét:

– *Lánycsecsemő.*

Jamie megpróbálta elképzelni. És azt kívánta, bárcsak ne lenne túlságosan is felnőtt egy jó kis hallgatózó bűbájhoz.

2. FEJEZET

Marcus igyekezett föllelenni magában türelmének utolsó csepp maradványát is, amit a Seannal a bárkán töltött délután még nem törölt el.

Hasztalanul keresgélt.

– *Milyen* üzenetet hoztál?

Moira néni lebiggyesztette az ajkát. Nem szívelte Marcus folytonos zsörtölődését.

– Ma szokatlan látogatót kaptunk a Varázsvilág boszorkánytanács-termében. Üzenetet hozott neked a szellemektől.

A férfi úgy látta, ritka pocsék nap ez, ha már a halottak sem akarják békén hagyni.

Nénikéjének elméje pedig furcsán zaklatottnak érződött. Marcus letett hiú reményéről, hogy a világmindenség porfelhőt maga után hagyva eltűnik, és inkább ezt a zaklatottságot vizslatta.

– Mi folyik itt?

Az asszony megfogta Marcus kezét. Ez a küszöbönálló katasztrófa csalhatatlan jele volt.

– Evantól jött az üzenet.

Evantól. Egyetlen szó, és mintha körös-körül elszívták volna az oxigént.

Marcus vergődött a levegővétel jogáért, miként az elmúlt negyvenhárom év minden egyes napján.

– Evan meghalt.

– Tudom, drága fiam. – Moira szemét könnyek fenyegették. – De a kiválasztott kevesek hallhatják a tőlünk eltávozottak szavait.

Aki Moira néni környezetében nőtt fel, óhatatlanul tanult némi tiszteletet a varázslás rejtélyesebb válfajai iránt. Marcus próbálta féken tartani a zsémbességét.

– Nem is tudtam, hogy ismersz médiumokat.

– Nem ismertem – rázta meg lassan a fejét Moira. – Egy idegen nő jött, azért küldték, hogy átadjon egy üzenetet.

Üzenetet. Evantól. Marcus eddigi életének legnagyobb részében azon a fátyolon próbált áthatolni, amely elérhetlenné tette az ikertestvérét. Most pedig valami idegennek sikerült. Ez egy szempillantás alatt előbb dühöt, majd bűntudatot ébresztett benne.

Azután még egy mély lélegzetet vett, és felülkerekedett benne a józan ész.

– Egy idegen bukkant föl a Varázsvilágban, és üzenetet hozott a holtaktól? Te meg hiszel neki?

Tapogatózni kezdett Moira elméjében – udvariasan, mert a nénikéje mindig iszonyú kényes volt a jó boszorkánymodorra.

– Tessék, nézelődj, fiam! – biztatta szintiszta ír kimért-séggel Moira. – Csak ne feledd, hogy a külső olykor megtévesztő.

Marcus körülnézett. Azután kapkodva hessegette a káprázást, amit a temérdek csillám és flitter okozott.

– Ez a látogatód?

– Még te finnyáskodsz? – húzta föl az orrát Moira, és a tűzhelyre tette Marcus vízforralóját. – Úgy öltözködsz, mint valami bandita, akit Martha nénikém söprűvel kergedett volna ki a konyhájából.

A bárkán töltött délutánhoz illett ez a ruha, de Marcusnak volt annyi esze, hogy ne akarja védelmezni a komor feketét, amiben évek óta járt.

– Hát a te arannyal kirakott idegenedhez mit szólt volna a híres Martha?

Ez talált – Moira arca elpirult.

– Sosem becsülte le a varázserőt, bármilyen külső megjelenéssel párosult is.

Ha mágia került terítékre, az ír józan ész menten sutba dobták. Marcus a homlokát ráncolta, és hasábokra vágott sárgarépát vett elő – ez rendes körülmények között meglehetősen hatékony boszorkányűzőnek bizonyult.

Moira csak fölvent a szemöldökét.

– Mi az, kifogytál a linzerből?

Nem, de Marcus dugikészletének maradéka az apró látogatók eltávolításához kellett. A zömük ugyanis örömmel köszönt el egy szem süteménnyel a kezében.

– A sárgarépa egészséges. Javítja a látást.

– Semmi baja a látásomnak, Marcus Grimald Buchanan!

Marcus ismerte ezt a hangot. Általában órákig tartó varázsüstűrolás követte. Fisher’s Cove-ban minden boszorkánynak volt annyi magához való esze, hogy ne ellenkezzen ezzel a hanggal.

A nagynénje szigorúan végigmérte. A harcias ír aszszonyság lendületbe jött.

– Sokkal régebben nézem figyelmesen az embereket, mint amióta te rájuk sem hederítesz. Azt képzeled, hoztam volna neked üzenetet valami sarlatántól?

Ez föl sem merült. Marcus hallgatott. Úgy gondolta, a beszéd csak arra jó, hogy maradásra bírja az embereket.

Az asszony tekintete elszomorodott, megsimogatta az unokaöccse arcát.

– Soha az életben nem okoztam volna neked ilyen fájdalmat, drága fiacskám.

A csuda vigye el! Marcus a dúló-fúló Moirát talán könnyedén lerázta volna magáról. Na de azt a nénikéjét, aki Evan halála után nap mint nap órákon át ringatta szó nélkül a karjában?

Ennyire még az ő szíve sem volt kérges.

Lehúzta az arcáról az asszony kezét, kicsit megszorította, majd a páncéljába zárkózott.

– Hogy szólt az üzenet?

– Egy kisbaba érkezik. Egy Morgan nevű pici lány. – Moira egy szemrebbenéssel sem árulta el feszengését, Marcus azonban érezte, mi moco-rog a nagynénje elméjében. – A tiéd lesz.

Marcus rámeredt. Azután rendkívül különös érzés fogta el. Nevetés bugyogott föl benne olyan mélyről, mintha a lábujjaitól indult volna el.

– Valaki ideszabadult Las Vegasból, hogy azt mondja neked, apa leszek? – Íme, szemléltető oktatást kapott abból, hogy az első megérzésére kell hallgatnia, elvégre hogy is lehetne valóságos az, ami így csillog-villog? – Biztosíthatlak, hogy nem kallódnak a nagyvilágban Marcus Buchanan géneket hordozó csecsemők.

Nem kimondottan remeteként élt, de az utóbbi időben Fisher's Cove-ban nemigen kínálkozott alkalma titkos találkákra.

Fölkelt, hogy levegye a tűzről a sípoló vízforralót, és a pokolba kívánta ezt az egész napot.

– Egyebet nem üzentek a túlvilágról?

– A holtak nem mindig könnyen érthetőek. – Moira nem reagált a célzásra, és a konyhaszekrénybe nyúlt Marcus kekszesdobozáért. – És szó volt még valami elveszett katonáról meg a templom hátsó lépcsőjéről.

A szavak kalapácsként sújtottak Marcus tüdejére. Előregörnyedt, a konyhapultba kapaszkodott, alig tudatosult benne, hogy az elejtett vízforraló ezer darabra törte az egyik teáscsészét. Rózsaszín és zöld cserepek lebegtek a férfi szeme előtt, rémítő szürke köd lopakodott köré, hogy elborítsa az agyát. Az árnyak jöttek el annak idején Evanért. Most pedig őerte jöttek.

És lényének az a része, amelyik örömmel távozott volna, eltűnt a rettegés rohamában.

*

Magához tért. Sophie mérsékelte a gyógyító révületet – tudta, hogy Marcus erős gondolatboszorkány, és nem fogja díjazni a betolakodást, mihelyt annyira föleszmél, hogy érzékelje.

A fiatalasszony a hatéves Lizzie-re nézett, aki szakavatottan látta el a gyógyítóasszisztensi teendőket.

– Ügyesen figyeled, angyalom. Mit vettél észre?

Minden mozzanatot hasznosíthattak tanításra, akár azt is, ha egy makkegészséges felnőtt összeesett, miközben Moira néniével teázott.

Lizzie a homlokát ráncolta.

– Olyan, mint a nagyi, mégis más.

Ez érdekes volt. Lizzie számtalan órán át szorgoskodott betegápolóként, amikor Moira a szélütéséből lábadozott.

– Ezt, hogy érted? Mennyiben más?

A gyógyítótanonc nehezebb feladatai közé tartozott, hogy megtanulja szavakba önteni a pástázások során homályosan érzékelt jelenségeket.

A kislány töprengő arcot vágott.

– Hát, a fejében látom a fájdalmat, ahogy a nagyinak, de ott igazából semmi sincsen. Sehonnan sem indul ki, valahogy mindenütt megtalálható. A nagyinál meggyógyítottuk a fájós pontot, és sokkal jobban lett. – Lenézett Marcusra, aki most éledezett. – Az egész fejét nem gyógyíthatjuk meg... nagy és zsémbes ahhoz.

Sophie elrejtette a mosolyát – ennél igazabb szavakat sosem mondtak még.

– Ha nem tudjuk biztosan, mi történt, legjobb a páciens-től megkérdezni.

Könnyed energiaáramot irányított a gyógyító révületbe. Eljött az ideje, hogy Marcus fölébredjen, és szembenézzen a rideg valósággal. Meglehetősen visszafogott valósággal, ugyanis kiürítették a helyiséget.

Némelyik páciens értékeli, ha szeretettel teli szobában eszmél föl. Marcus nem tartozott ehhez a fajtához.

Amikor végre kinyitotta a szemét, tekintetének fájdalmassága kis híján hanyatt döntötte Sophie-t. Azután enyhült a kín – az áthatolhatatlan fal mögé zárult, amelyet Marcus állandóan védőpáncélként viselt. Az asszony érezte, hogy a gyógyító révület nem folytatódik, megszakítja a másik fél roppant akaratereje.

Marcus fölmordult, és éhes vérmedvére emlékeztető hangot adott ki, olyasfélét, amitől a hatévesek zöme az ajtóhoz iszkol. Lizzie-t szerencsére keményebb fából faragták. Megpaskolta a férfi arcát, és olyan szúrós tekintettel nézett rá, amit Moira is megirigyelhetett volna.

– Maradj veszteg, amíg a vér a fejedbe nem jut, különben a végén újra elterülsz a padlón, és Aaron bácsi azt mondja, első alkalommal is épp elég volt cipelni téged.

Marcus arca kipirult. Hirtelen Sophie szemébe nézett.

– Mi történt?

Bizonyos dolgok nem apró füleknek valók, bármilyen fontos, felelősségteljes feladatokra készülnek a gazdáik. Sophie megfogta Lizzie vállát.

– Eredj, küldd be a nagyit, csillagom, azután ha főznél a kamillateából, azt nagyon megköszönném. – Közelebb hajolt, és a kislány fülébe suttogott, tudván, hogy komoly lekenyerezés szükséges ahhoz, ha el akarja választani Lizzie-t a legújabb páciensétől. – Tetszésed szerint följavíthatod bármivel, amit a gyógyfüves szekrényem alsó polcán találsz.

A kislány vigyorogva robogott ki a hálószoobaajtón. A legnagyobb hatóerejű orvosságok jóval Lizzie kartávolságán felül helyezkedtek el, de a legalsó szekrénypolcon bőségesen akadtak igen kellemes és igen kellemetlen szerek is. Jó gyakorlási lehetőséget biztosítottak egy gyógyítónoncnak – és kiváló fenyegetést, amennyiben Marcus nem tanúsít együttműködési készséget.

Egy valamire való gyógyítónak egyaránt kell értenie a mézesmadzag és a keserű pirulák alkalmazásához.

Sophie ismét Marcusra nézett – aki megalapozott gyanakvással sandított rá –, és elmosolyodott.

– Azt ajánlom, egykettőre szedd össze magad.

A férfi fölhorkant.

– Az könnyebben menne, ha tudnám, mi a rosseb történt.

Moira beosont az ajtón; már nyoma sem látszott rajta a kéztördelő félelemnek, amit Sophie érkezésekor feltűnően mutatott. Az ágy melletti fotelba ült, közben le sem vette a szemét az unokaöccséről.

– A médium végül is két üzenetet hozott neked, de én csak az egyiket értettem, a másikat nem.

Sophie érezte, hogy Marcust ismét hatalmába keríti a rettegés, és elcsodálkozott, mi a nyavalya ütött Fisher's Cove-ba.

*

Moira figyelte az unokaöccsét, szívében a hegszövet megsajdult a férfi szemében tükröződő zaklatott félelemtől. Tulajdonképpen soha nem tudtak igazán közel kerülni a lesújtott ötéves kisfiú lelkéhez, aki végignézte, amint a testvére az örök ködbe vész.

Az idős asszony visszaemlékezett arra, mikor a falu melletti sziklaszirt peremén ácsorogva találták Marcust: a gyerek Evan nevét sikoltotta a szélbe, és több varázserőt tartott a kezében, mint amennyit a legtöbb felnőtt boszorkány egész élete során használ.

Hónapokba telt, hogy begyógyítsák a fiú megperzselődött varázscsatornáit. A szívéhez egyáltalán nem sikerült közel férkőzniük. Evant elragadta az asztrális utazás iszonytató hatalma – és Moira sokszor gondolt arra, hogy a fiú magával vitte ikertestvérenek a szívét is.

Miként több mint negyven évvel ezelőtt tette, az asszony most is a szeretetét kínálta Marcusnak. És magában azért fohászodott, hogy egyszer majd kedvező fogadtatásra leljen.

– Meséld el nekünk, mi történt!

A férfi morcos arca egy újszülött kiségeret sem riasztott volna el.

– Zagyva üzenetet hoztál valakitől, aki olyan maskarába öltözött, mint Lizzie tavaly mindenszentekkor.

Lizzie a legutóbbi mindenszenteki mulatságra zöld hernyónak álcázta magát. Moira sóhajtott. Nem kell minden vitát egyszerre eldönteni.

– Holmi zagyvaságtól nem terültél volna el eszméletlenül a padlón, és nem törted volna rípiyára az egyik kedvenc teáscsészémet.

– Hetet-havat összehordott, és a sok sületlenségbe óhatatlanul belevegyült valami igazság is – legyintett erőtlen elutasítással Marcus. – Csak eszembe juttatott valamit, ennyi az egész. Ha valaki idehozza nekem a csésze maradványait, gondoskodom a megparálásáról.

Micsoda tökje! Moira most Sophie-ra nézett – elvégre sosem árt egyeztetni a gyógyítóval, mielőtt az ember neki esik a páciensének.

Sophie bólintott. Akkor hát rajta!

– Te hígagyú, nagy mamlasz! – engedte szabadjára ír ékesszólását Moira. Nem mintha ez valaha is fogott volna Marcus konok kobakján, de legalább Moira jobban érezte tőle magát, mert bizony az imént a frászt hozta rá, hogy a férfi így hanyatt vágódott. – Nem most jöttem a falvédőről, és nem kőbölcsőben ringattak. Azonnal megmondod, mit tudsz a katonáról meg a templomlépcsőről, vagy tüstént más célra fogom hasznosítani azt a serpenyődet! – mutatott a súlyos öntöttvas sütédedényre, amivel ő maga egészítette ki az unokaöccse háztartását.

Jól időzített és helyénvaló kifakadásától ismét fölcillant a férfi szeme, visszatért az arcába a szín.

– Nem vagyok már taknyos kölyök. Jogom van hozzá, hogy senkit ne engedjek a fejemben kotorászni, úgyhogy most eriggy innét, és vidd magaddal ezt a lármás boszorkánykompániát is!

Marcus jelentősegteljesen kibámult az ablakon.

Mindig is értett hozzá, hogy hallgatással büntesse a környezetét. Moira érezte, hogy a sebek ismét fölszakadnak – és a könnyeivel küszködött. Most azonban nem segíthettek rajta. Sem az unokaöccsén.

Velejég megrázta, amikor Sophie cselekvésbe lendült, és gyógyító varázsereje teljes birtokában dühösen Marcus mellkasának lökte a tenyerét.

– Évtizedeken át ezzel a marhasággal etted a többieket? – Villámok csapkodtak a fiatalasszony szeméből, cikáztak az ujjából. – Elfogadod a szeretetet, amikor éppen úgy tartja kedved, egyébként meg mehet a búsba?

Marcus falféren viaskodott a Sophie kezéből sugárzó varázserővel. Moira borzongó tisztelettel figyelte, amint az általa ismert legtehetségesebb gyógyító veszélyesen közel került egy megbocsáthatatlan határsértéshez.

Végül azonban megállt. Sophie a foteljába rogyott, kiapadt a kezéből az energia.

– Moira szeret téged, vén bolond, ahogy ennek a lármás boszorkánykompániának a legnagyobb része is. – Összeszedte magát, föltápáskodott, szinte tükröződött viselkedésében a bölcs anyóka, akivé egyszer majd válni fog. – Tulajdonképpen fogalmam sincs, miért. Általában sokkal kellemesebb lenne egy kazal bogáncsot szeretni.

Sophie hangja olyan szomorúságot hordozott, amelyet Moira még sohasem hallott – ez pedig csakis abból eredhetett, hogy mélyen megérintett egy megtört szívet. A gyógyításért valahol fizetni kell.

Marcus csak nagy szemeket meresztett, éppúgy elsápadt, mint a gyógyítója.

Sophie bizonytalan lábon indult az ajtóhoz.

– Mesélj a katonáról! Vagy én fogok.

– Olvasol az elmében? – hasított a szoba levegőjébe Marcus metsző hangja.

– Nem – rázta a fejét Sophie, és az ajtófélfába kapaszkodott. – A szívedben olvasok.

*

Mit művelt vele ez a boszorkány? Marcus hátratámaszkodott a párnájára, úgy érezte, mindene kitódul a lyukon, amit Sophie ütött a szívéen.

És igyekezett megküzdeni az agyában kavargó emlékekkel.

A játék katonák csempészetből származtak – egy másik Fisher's Cove-i kölyökkel suttyomban csencselte őket. A kislány anyukája ugyanis az erőszakmentes játékszerek híve volt, az apukájuk nevetve csúfolta az ő „hippi boszorkányának”. Evan és Marcus tehát megtanulták gondosan elrejtetni becses katonáikat.

A falusi templom hátsó bejárati lépcsője alatt.

Marcus a nagynénjére pillantott, aki rokonszenvező, egzsersmind követelő szemmel figyelte őt. Már akkor is mindig így nézte, amikor Marcus még a világegyetem minden bűntudatának terhét a vállán hordozó, megtört kislány volt.

Az öregasszony sóhajtott, és a teájáért nyúlt.

– Kicsi korodban gyakran szólásra bírt, ha üstsúrolással fenyegettek.

Valóban. Így vált minden idők legfiatalabb boszorkányává, aki mesterfokra fejlesztette a vörösréz-fényesítő bűbájt.

– Fenyegetéssel ma már nem sokra mész nálam.

– Hmm. – Moira nyugodtabban fogta két kezébe a csészejét. – Akkor talán mondjam azt a falu elöljáróinak, hogy egy katona van a templom alá temetve?

Furcsa derűtség kapta el Marcust. Evan rajongott volna egy titokzatos holttestért, no meg a lehetőségért, hogy fölkarolja a békés Fisher's Cove állóvizét.

– Hatdarabos készletünk volt a játék katonákból. Miután Evan... – Elakadt a szava, minden jó kedve egyszeriben elilllant. – Csak ötöt találtam meg.

Pedig mennyit keresgélt a templomlépcső alatt!

– Á, emlékszem. – Moira mosolyát szomorúság árnyalta. – Édesanyád jobb meggyőződése ellenére hagyta, hogy titokban azokkal játssz. Úgy örültél nekik.

Marcus akkor semminek sem örült igazán, de a katonák legalább egy időre elvonták a figyelmét. Valami mással törődhetett, miközben az anyja szemében lassan kihunyott a fény.

A fiú alig nőtt ki a gyermekcipőből, amikor a szülei Floridába, a napsütés és a golfpályák hazájába költöztek.

– Tudod, tévedtek.

A gondolatkorlátok sosem tudták kirekeszteni Moirát. A férfi keze után nyúlt, határozottan, magabiztosan megszorította.

Marcus vállat vont; a régi fájdalom idővel elviselhetővé tompult.

– Felejteni akartak.

Ami a szürke ködtől, az árnyaktól távol könnyebben megy.

A nagynéni szeme fölpattant.

– Elveszítették az egyik fiukat. Úgy döntöttek, hogy elengedik a másikat.

És bármennyire haragudott rá ezért Marcus, soha nem volt hajlandó ugyanígy tenni. A férfi most állta a tekintetét, ez egyszer tudatni kívánta az asszonnyal, mennyit jelent neki.

– Egyikőtöknek sem voltam könnyű.

– Hát nem, tényleg nem. – Moira ujjai végtelenül gyöngéden megsimogatták az arcát... azután a szeme táncra kelt.
– Vezeklésül pedig megihatod a főzetet, amit a kis Lizzie most hoz föl a földszintről.

Ezek a nyavalyás gyógyítók meg a boszorkánykotyvalékaik!

– Kereket kellett volna oldanom, amíg lehetett.

Ha a lába nem érződött volna még e percben is kimondottan spagettiszerűnek, már rég elszelelt volna.

– Gyorsaságban sosem jeleskedtél. – Nagynénje arcán kivirágzott a mosoly, ahogy a léptek fölértek az emeletre.
– Tessék szépen mind meginni, akkor esetleg hozok neked egy finom whiskey-s teát.

– Nem vagyok már kisfiú, akit meg kell vesztegetni.

– Nem bizony. Felnőtt férfi vagy, akinek mielőbb erőre kell kapnia. Át kell gondolnod egy üzenetet.

Marcusnak kezdett elcsitulni az agya. A holtak nem beszélnek. Pláne nem egy ilyen tévéshopos reklámműsorból szalajtott ripacsnak. Valakinek egyszerűen mázlija volt, és ráhibázott valamire.

Nem kellett fölnéznie, anélkül is érezte, hogy Moira tekintete a fejébe fúródik – a nénikéje erre is mindig képes volt. És megint átváltott az ír beszédmódra.

– Az üzenetek olykor fura csomagolásban érkeznek. Ettől még nem kevésbé fontos a tartalmuk.

Az asszonynak különös tehetsége volt ahhoz, hogy Marcus újra kisfiúnak érezze magát mellette – még hozzá hasonlatlan kisfiúnak, aki rossz fát tett a tűzre.

– Úgy gondolod, Evan azért szólt hozzám negyven esztendő távolából, hogy segítsen megtalálnom egy játék katonát?

– Nem. – Moira hangjában egyik legkiválóbb adottsága, a humorérzék bujkált. – De elkezdhetnéd ezzel.

Igaz. Elhatározta, hogy majd foglalkozik ezzel – mihelyt leküzdötte a förtelmes kotyvalékot, ami most már pillanatokon belül megérkezhetett. Lizzie elméjét gyakorlatilag elárasztotta a kajánság, és az ajtó előtti suttogás jelezte, hogy a kislánynak társasága is akadt.

Mit is gondolhatott Marcus? Országomat egy félreeső vityillóért!